EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2022.8.26.
COM(2022) 424 final

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE A TANÁCSNAK, AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS AZ EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁGNAK

a kulturális javak kiviteléről szóló, 2008. december 18-i 116/2009/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról

2018. január 1. – 2020. december 31.

Tartalomjegyzék

1. Összefoglalás 2
2. Bevezetés 3
3. A rendelet háttere 4
3.1. Az európai kontextus 4
3.2. Nemzetközi összefüggések 5
4. A rendelet végrehajtása 5
4.1. Célkitűzések és teljesítmény 5
4.2. A kulturális javak meghatározása 7
4.3. Korküszöbök 8
4.4. Pénzben kifejezett értékhatár 9
4.5. A normál kiviteli engedélyek adatai 9
4.6. Egyedi és általános nyílt engedélyek 10
4.7. Mentesség a kiviteli engedély követelménye alól 12
4.8. Az engedélykérelem elutasításának okai 12
4.9. Az engedéllyel kapcsolatos kérdések 13
4.10. Az engedélyek törlése vagy visszavonása 13
4.11. Az elektronikus rendszerek/adatbázisok alkalmazása 14
4.12. Anyagi és emberi erőforrások 15
5. Következtetések és nyitott kérdések 15
6. Mellékletek 17
1. táblázat A tagállamok által kiállított normál engedélyek 17
2. táblázat Érvényben lévő egyedi nyílt engedélyek 18
3. táblázat Érvényben lévő általános nyílt engedélyek 19
4. táblázat Elutasított, normál engedély iránti kérelmek 20
5. táblázat Jogsértési/kötelezettségszegési ügyek 21

1. ÖSSZEFOGLALÁS

Ez a jelentés a kulturális javak tekintetében a kulturális javak kiviteléről szóló 116/2009/EK rendelettel és az 1081/2012/EU bizottsági végrehajtási rendelettel létrehozott exportengedélyezési rendszer végrehajtását tekinti át[1].

A jelentés nagyrészt a tagállamok által az exportengedélyezési rendszer végrehajtásának valamennyi aspektusát lefedő kérdőívre adott válaszokon alapul[2], és a 2018–2020-as időszakra vonatkozik. A mellékletben közölt adatok a kiviteli engedélyek három típusára vonatkoznak: normál engedélyek, egyedi nyílt engedélyek (magánszemélyek általi ismételt, ideiglenes kivitel) és általános nyílt engedélyek (múzeumok és hasonló intézmények általi ismételt, ideiglenes kivitel).

A jelentés továbbá tájékoztatást nyújt a jelenlegi kezdeményezésekről és a jövőbeni kihívásokról. Utóbbiak közé tartozik például a rendelet végrehajtásában részt vevő tagállami hatóságok közötti együttműködés javítása, a rendeletben foglalt rendelkezések tagállamok általi egységes értelmezésének előmozdítása, az illetékes hatóságok és a vámhivatal által a kulturális javak származásának vizsgálata során alkalmazott bevált módszerek azonosítása, valamint azon műszaki, pénzügyi és jogi lehetőségek feltárása, amelyek révén elektronikus eszközök alkalmazhatók a kiviteli engedélyek kiállításához és ellenőrzéséhez, például a nemzeti vámkezelési rendszerekkel összekapcsolható központi elektronikus rendszer kialakítása vagy ahhoz való kapcsolódás.

[1] A 116/2009/EK rendelet 10. cikke előírja, hogy a Bizottságnak rendszeresen be kell mutatnia a rendelet végrehajtásáról szóló jelentését az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak.

[2] Mivel a jelentés a 2020. december 31-ig tartó időszakra vonatkozik, az uniós tagállamok statisztikáiban az Egyesült Királyság statisztikái is szerepelnek. 2021. január 1-től az uniós jog Észak-Írország kivételével már nem alkalmazandó az Egyesült Királyságban. Ezért a jövőbeli időszakokra vonatkozó jelentések kizárólag az Egyesült Királyság Észak-Írországra vonatkozó statisztikáit és az EU 27 tagállamának statisztikáit fogják tartalmazni.

2. BEVEZETÉS

A kulturális javak kiviteléről szóló 116/2009/EK tanácsi rendelet[3] (a továbbiakban: a rendelet) bizonyos kulturális javaknak az Unió vámterületén kívülre vitelét kiviteli engedély bemutatásához köti, valamint biztosítja, hogy az említett javak kivitele egységes ellenőrzés alá kerüljön az Unió külső határainál. Az I. melléklet meghatározza a rendelet tárgyi hatályát azzal, hogy felsorolja a kulturális javak azon kategóriáit, amelyekre a rendeletet alkalmazni kell, valamint a felsorolt kategóriák többségénél a korra és/vagy az értékre vonatkozó küszöbértékeket állapít meg.

A rendelet célja, hogy összeegyeztesse az áruk szabad mozgásának alapelvét a nemzeti kincsek védelmének alapelvével a belső piac 1993-as létrehozásának történelmi keretén belül, amely eltörölte a tagállamok közötti összes belső határt.

A kiviteli engedélyeket azon utolsó tagállam illetékes hatósága állítja ki, amelynek területén a kulturális tárgy „*ténylegesen és jogszerűen megtalálható*” volt[4]. A kiviteli engedélyeket az adott tagállam a saját jogszabályai és rendeletei alapján adja ki vagy tagadja meg. Ezt követően a vámellenőrzések biztosítják, hogy a kulturális javak csak érvényes kiviteli engedély kíséretében hagyhassák el az Unió vámterületét.

A kiviteli engedélyek egységes formai követelményeinek biztosítása érdekében szabályokat kellett alkotni, melyek meghatározzák az engedély nyomtatványa megfogalmazásának, kiállításának és felhasználásának módját. Az 1081/2012/EU végrehajtási rendelet[5] a kiviteli engedélyek három típusáról rendelkezik (normál engedély, egyedi nyílt engedély és általános nyílt engedély), valamint meghatározza az alkalmazásukra vonatkozó szabályokat. Bizonyos tagállamokban – de nem mindegyikben – a kérelmezőnek díjat kell fizetnie a kiviteli engedély megszerzéséért. Egyes tagállamok jogszabályai többek között a nemzeti engedély – és az uniós exportengedély – megszerzésére vonatkozó követelménnyel tovább korlátozhatják a nemzeti kincsnek minősülő tárgyaknak az ország területén kívülre jogszerűen történő mozgatását.

A tagállamok kiviteli engedélyek kiállítására felhatalmazott hatóságait tartalmazó frissített jegyzéket, valamint a kivitellel kapcsolatos vámalakiságok kezelésére felhatalmazott vámhivatalok jegyzékét a Hivatalos Lapban teszik közzé[6].

A rendelet 10. cikkének értelmében a Bizottságnak rendszeresen be kell mutatnia a rendelet végrehajtásáról szóló jelentését az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak.

Ez a jelentés a tagállamok által az exportengedélyezési rendszer végrehajtásának valamennyi aspektusát lefedő kérdőívre adott válaszokon – ideértve az engedélyek felhasználására vonatkozó statisztikai adatokat is –, valamint a kulturális javakkal foglalkozó bizottságban vagy a kulturális javakkal kapcsolatos vámügyi kérdések szakértői csoportjában folytatott megbeszéléseken alapul.

Mivel a jelentés a 2020. december 31-ig tartó időszakra vonatkozik, az uniós tagállamok statisztikáiban az Egyesült Királyság statisztikái is szerepelnek. 2021. január 1-től az uniós

[3] A Tanács 116/2009/EK rendelete (2008. december 18.) a kulturális javak kiviteléről (HL L 39., 2009.2.10., 1. o.).
[4] A 2. cikk (2) bekezdése.
[5] A Bizottság 1081/2012/EU végrehajtási rendelete (2012. november 9.) a kulturális javak kiviteléről szóló 116/2009/EK tanácsi rendelet céljából (HL L 324., 2012.11.22., 1. o.).
[6] E hivatkozások legfrissebb közzététele a Hivatalos Lap alábbi számában található meg: HL L 71., 2018.2.24., 5. o. és HL C 184., 2021.5.12., 13. o.

jog Észak-Írország kivételével már nem alkalmazandó az Egyesült Királyságban. Ezért a jövőbeli időszakokra vonatkozó jelentések kizárólag az Egyesült Királyság Észak-Írországra vonatkozó statisztikáit és az EU 27 tagállamának statisztikáit fogják tartalmazni.

3. A RENDELET HÁTTERE

3.1. Az európai kontextus

A rendelettel bevezetett uniós szintű rendszer a kulturális javak védelmére szolgáló egyéb eszközök és kezdeményezések kiegészítése. Ezek közül a legfontosabb a tagállamok területéről jogellenesen kivitt kulturális javak visszaszolgáltatásáról szóló 2014/60/EU irányelv[7]. Az irányelv lehetővé teszi bármely, egy tagállam által művészi, történelmi vagy régészeti értékkel bíró nemzeti kincsként azonosított kulturális tárgy visszaszolgáltatását. E célból az irányelv tekintetében illetékes tagállami központi hatóságok feladata, hogy a belső piaci információs rendszer (IMI) használatán keresztül együttműködjenek és információt cseréljenek a tagállam területéről jogellenesen kivitt kulturális tárgyakról.

A rendelet másik fontos kiegészítése a kulturális javak bejuttatásáról és behozataláról szóló (EU) 2019/880 európai parlamenti és tanácsi rendelet[8]. Ez az új eszköz a harmadik országokban létrehozott vagy fellelt kulturális javaknak az Unióba történő ideiglenes vagy állandó behozatalára vonatkozó szabályokat és feltételeket állapít meg. A külkereskedelmet érintő dimenziója miatt az (EU) 2019/880 rendelet tipológiájának mintájául elsősorban a kulturális javak jogtalan behozatalának, kivitelének és tulajdona jogtalan átruházásának megakadályozását és megelőzését szolgáló eszközökről szóló 1970. évi UNESCO-egyezmény[9] szolgált.

A behozatali rendeletet nemrég kiegészítette a behozatali engedélyekre és az importőri nyilatkozatokra, továbbá az információk tárolását és tagállamok közötti cseréjét, valamint a behozatali alakiságok gazdasági szereplők által papírmentes környezetben való teljesítését lehetővé tevő központosított elektronikus rendszer (a továbbiakban: ICG) létrehozására, működtetésére, karbantartására és használatára vonatkozó részletes szabályokat meghatározó végrehajtási rendelkezések[10] elfogadása. Az ICG-rendszernek legkésőbb 2025. június 28-ig meg kell kezdenie a behozatali célokat szolgáló működését.

Végül két kapcsolódó *ad hoc* uniós intézkedés, az 1210/2003/EK tanácsi rendelet[11] és a 36/2012/EU tanácsi rendelet[12] megtiltja a kulturális javak Irakkal és Szíriával folytatott kereskedelmét.

---

[7] Az Európai Parlament és a Tanács 2014/60/EU irányelve (2014. május 15.) a tagállamok területéről jogellenesen kivitt kulturális javak visszaszolgáltatásáról és az 1024/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 159., 2014.5.28., 1. o.).

[8] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/880 rendelete (2019. április 17.) a kulturális javak bejuttatásáról és behozataláról (HL L 151., 2019.6.7., 1. o.).

[9] Párizs, 1970. november 14.

[10] A Bizottság (EU) 2021/1079 végrehajtási rendelete (2021. június 24.) a kulturális javak bejuttatásáról és behozataláról szóló (EU) 2019/880 európai parlamenti és tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról (HL L 234., 2021.7.2., 67. o.).

[11] A Tanács 1210/2003/EK rendelete (2003. július 7.) az Irakkal fennálló gazdasági és pénzügyi kapcsolatok egyes korlátozásairól és a 2465/96/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 169., 2003.7.8., 6. o.).

[12] A Tanács 36/2012/EU rendelete (2012. január 18.) a szíriai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról és a 442/2011/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 16., 2012.1.19., 1. o.).

3.2. Nemzetközi összefüggések

A kulturális javak kivitele tekintetében a legfontosabb nemzetközi szintű eszköz a kulturális javak jogtalan behozatalának, kivitelének és tulajdona jogtalan átruházásának megakadályozását és megelőzését szolgáló eszközökről szóló 1970. évi UNESCO-egyezmény. Az egyezmény eddig 141 részes államot számlál, és 26 uniós tagállam ratifikálta azt.

4. A RENDELET VÉGREHAJTÁSA

4.1. Célkitűzések és teljesítmény

A tagállamok általánosságban úgy vélik, hogy a rendelet elérte a célkitűzéseit, ugyanakkor javításra szoruló területeket is megneveztek.

A rendelet különösen a kulturális javak illegális kereskedelme elleni küzdelem tekintetében teljesített meglehetősen jól. Egy tagállam beszámolója alapján a rendelet egyik fontos hatása a kulturális örökséget ápoló intézmények, valamint a jogszerű műkereskedők és műgyűjtők növekvő tudatossága volt a kulturális javak piacon való beszerzése vagy a piacon értékesítésre kínálása előtt az eredettel kapcsolatos megfelelő információk beszerzésének fontosságát illetően. Az – előírt – uniós engedély nélkül exportált kulturális javak veszítenek piaci értékükből, és nehezebben értékesíthetők jogszerű műkereskedelem keretében.

Ugyanezen tagállam szerint a legális művészeti piac szereplői továbbra is elzárkóznak az eredettel kapcsolatos teljes körű információk az illetékes hatóságokkal való megosztásától az olyan kulturális javak esetében, melyeket korábban kiviteli engedélyt kérelmező félnek értékesítettek.

Néhány tagállam rámutat, hogy a kulturális örökségre vonatkozó nemzeti jogszabályaik hatálya szélesebb körű, mint a rendelete, ezért az bizonyos típusú kulturális javaknak nem nyújt megfelelő védelmet. Ezzel kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy bár a rendelet tárgyi hatálya annak idején a nemzeti rendelkezések közös nevezőjeként került kialakításra, így előfordulhat, hogy alkalmazási területe szűkebb, mint a bizonyos tagállamokban oltalom alatt álló javak köre, a rendelet olyan kiegészítő védelmet nyújt a kulturális javaknak, amelyet a nemzeti jogszabályok nem tudnak biztosítani.

Belső határok hiányában megtörténhet az Unióban, hogy bizonyos javak az adott tagállamban érvényben lévő nemzeti tilalmak ellenére elhagyják a tagállam területét, majd jogszerűen exportálják őket az Unióból egy másik tagállam területén keresztül, amelyben az első tagállam tilalmai nem alkalmazandók. Így tehát előfordulhat, hogy a kulturális örökséggel kapcsolatos egyes nemzeti jogszabályok tárgyi hatálya átfogóbb, ezek a jogszabályok azonban nem tudnak a rendelet által nyújtottal megegyező védelmet biztosítani egy adott tagállam azon kulturális javai tekintetében, amelyek a tagállam területén kívülre kerültek.

Ehhez kapcsolódóan egyes tagállamok kifejtették véleményüket, miszerint a rendelet nem biztosítja kellőképpen a kulturális örökség védelmére vonatkozó szabályoknak az Unió egészére kiterjedő egységességét. A kiviteli engedélyek kiadásának és megtagadásának alapját a nemzeti jogszabályok képezik. Következésképpen előfordulhat, hogy egy, az I. mellékletben szereplő adott kategóriába tartozó kulturális javak kivitele az „A” tagállamban megengedett – így ott kiadnák az engedélyt –, a „B” tagállamban viszont nem – így ott megtagadnák az engedélyt. Ez helyénvaló, és nem lehet rajta változtatni, mivel a kulturális ügyek a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartoznak. Az Unió ezért nem tudja

összehangolni ezeket a rendelkezéseket, és előírni, mely kulturális javakat nyilvánítsák a tagállamok „*művészeti, történelmi vagy régészeti értékkel bíró nemzeti kincsekké*”[13].

Számos tagállam az értékre vonatkozó küszöbértékek kérdését nevezte az egyik lehetséges területként, ahol a rendelet hatásosságát javítani lehet (e tekintetben *lásd* alább a 4.4. szakaszt).

Ebben a konzultációs fordulóban a tagállamok ismét megerősítették, hogy bővebb információkra van szükség az egymás kulturális örökségre vonatkozó nemzeti jogszabályaival kapcsolatban ahhoz, hogy az engedélyek kiállításáért felelős illetékes hatóságok hatékonyabban tudjanak küzdeni az illegális kereskedelem ellen. Fontos azonban megjegyezni, hogy számos tagállam jogszabályai nem érhetőek el online, ez pedig mindeddig gátolta a bizottsági szolgálatokat egy, az adott jogszabályokra mutató hivatkozásokat tartalmazó, más tagállamok közigazgatási szervei és az exportőrök által használható online gyűjtemény összeállításában.

Az ICG-rendszer jövőbeli kibővítésének összefüggésében – mely a 116/2009/EK rendelet szerinti kiviteli engedélyeket is digitalizálja – létrehozható egy gyűjtemény, amely – akárcsak a harmadik országok jogszabályai és rendeletei esetében – tartalmazza a tagállamok nemzeti rendelkezéseire vonatkozó alapvető információkat. A bizottsági szolgálatok addig is megkísérelhetik a tagállamok jogszabályaira vonatkozó információkkal bővíteni az Europa-szerveren megtalálható, kulturális javakról szóló weboldalt (amennyiben nemzeti szinten nem kerül közzétételre, a jogi szöveget tartalmazó PDF-fájl formájában).

A tagállamok által megnevezett, a rendelet általános teljesítményét javító egyéb eszközökhöz tartozik a kiviteli engedély kiadására illetékes tagállamot meghatározó „ténylegesen és jogszerűen megtalálható volt” kifejezés értelmezésére vonatkozó iránymutatás is[14]. Ez megakadályozná, hogy gátlástalan piaci szereplők csak azért szállítsanak egy kulturális tárgyat ideiglenesen egy másik tagállamba, hogy a tárgyat nemzeti kincsnek minősítő és nemzeti kincsként védő tagállamtól eltérő tagállamban kérjenek engedélyt. Ez idáig egyetlen ügy sem[15] került az Európai Unió Bírósága, az e fogalmak hiteles értelmezésére

[13] Az EUMSZ 36. cikke.

[14] Mindeddig nem fordultak elő olyan kapcsolódó esetek, amelyek eljutottak volna az Európai Unió Bíróságához, így e két kifejezésnek nincsen pontos meghatározása.

[15] Bár az Európai Bíróságnak még nem létezik a kérdésre vonatkozó ítélkezési gyakorlata, nemrégiben az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága elé került egy ilyen ügy. A Bíróságot arra kérték, foglaljon állást abban a kérdésben, hogy egy festményt „jogszerűen” adtak-e fel az Egyesült Királyságba egy másik tagállamból (Olaszországból), és az Arts Council England (Anglia Művészeti Tanácsa, ACE) rendelkezett-e a szükséges hatáskörrel ahhoz, hogy megadja a felperesnek az Unióból való kivitelre feljogosító engedélyt a rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében véve. Az ACE 2015-ben megtagadta a kiviteli engedély kibocsátását, mely szükséges lett volna ahhoz, hogy a festmény elhagyhassa az EU-t.
Az ügyet elsőként 2018-ban Carr bírónő, a Brit Birodalom Lovagparancsnoka bírálta el, aki helybenhagyta az engedély ACE általi megtagadását, és a következőket állapította meg:
i. a „jogszerűség” fogalmát „a feladás helye szerinti tagállam, ebben az esetben Olaszország jogára való hivatkozással ([64]), az uniós koordinációs szabályok nyelvezetének, szerkezetének és céljának fényében ([57]–[63]) kell megítélni;
ii. az olasz jog e követelménye nem ellentétes az áruk szabad mozgásával kapcsolatos uniós joggal, amely lényeges mérlegelési jogkört biztosít a tagállamoknak nemzeti kincseik védelme terén ([87]–[94]).
http://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Admin/2018/1822.html
2020-ban engedélyezték a fellebbezés benyújtását, a fellebbviteli bíróság azonban elutasította a fellebbezést:
https://www.blackstonechambers.com/documents/883/R_Simonis_v_Arts_Council_England.docx
Ezután a Legfelsőbb Bírósághoz nyújtottak be fellebbezést, azonban ez is elutasításra került:
http://www.supremecourt.uk/docs/permission-to-appeal-2021-01-2021-02.pdf *lásd* a 3. oldalt).

kizárólagosan jogosult szervezet elé, ezért továbbra is tapasztalhatók különbségek azoknak a közigazgatási szervek és az érdekelt felek általi értelmezése és alkalmazása terén.

A 2017-ben létrejött projektcsoport, melynek célja az volt, hogy megvizsgálja a kulturális javak származásának vizsgálatára alkalmazott tagállami munkamódszereket, és azonosítsa a bevált módszereket, valamint az engedélyek kiállítására és a vámellenőrzésekre vonatkozó gyakorlati tanácsokat dolgozzon ki, sikeresen elvégezte feladatát, és 2020-ban benyújtotta jelentését és iránymutatásokat tartalmazó dokumentációját a kulturális javakkal kapcsolatos vámügyi kérdések szakértői csoportjának.

A vizsgált kérdések között a csoport megkísérelte meghatározni az „eredet” fogalmát, azaz azokat az exportálni kívánt tárgyra vonatkozó információs elemeket, amelyeket az illetékes hatóságnak be kell kérnie egy kérelmezőtől ahhoz, hogy meghozhassa az engedély kiadására vonatkozó döntést. Ebben az összefüggésben a csoport arra a következtetésre jutott, hogy egy kulturális tárgy eredete a következőképpen határozható meg: „egy tárgy története és tulajdonosi háttere annak felfedezésétől vagy létrehozásától a jelenig terjedően, amely alapján a hitelesség és a tulajdonjog meghatározásra kerül.”

4.2. A kulturális javak meghatározása

A rendelet nem határozza meg a kulturális javak fogalmát. Ehelyett az I. mellékletében felsorolja a kulturális javak 15 kategóriáját, amelyek a rendelet hatálya alá tartoznak. A felsorolt kategóriák többségéhez korra és értékre vonatkozó küszöbértékek tartoznak. Általánosságban megállapítható, hogy az I. melléklet megfelelő keretet biztosít.

Ebben a konzultációs fordulóban – a korábbi jelentésekben is megállapítottakkal összhangban – a kulturális javak bizonyos típusai esetében az I. mellékletben felsorolt kategóriák pontos hatályának megértését illetően különös nehézségek kerültek megállapításra a tagállamok általi egységes értelmezés terén. Ilyenek például a következők:

- a régi pénzérmék,
- a 13.b) kategóriában szereplő gyűjtemények alkalmazási köre az egyes darabokkal szemben,
- a liturgikus ikonok festményként vagy műemlékek részeként történő besorolása[16],
- valamint hogy a kulturális javak bizonyos típusainak felsorolása a 15.a) kategóriában teljes vagy indikatív-e,
- továbbá egy adott kategória megfelelő tarifális besorolással (KN-kód) való összekapcsolása.

A bizottsági szolgálatok következetesen támogatták az ezekkel a kérdésekkel kapcsolatos, tagállamok közötti párbeszédet és véleménycserét, többek között a tagállamok képviselőiből álló, a kategóriák értelmezésével foglalkozó projektcsoportban is (2013 és 2017 között), mely azt a feladatot kapta, hogy gyűjtse össze a kulturális javak különböző kategóriáinak értelmezésével kapcsolatos uralkodó álláspontokat, és amely meghatározta a fenti kérdésekben a tagállamok közötti fő különbségeket.

Azt is meg kell jegyezni, hogy a kulturális javak behozataláról szóló új, (EU) 2019/880 rendelet által bevezetett besorolások – különös tekintettel a liturgikus ikonok

[16] A fő gyakorlati különbség az, hogy a festmények (3. kategória) küszöbértéke 150 000 euró, míg a műemlékrészekhez (2. kategória) a piaci értéktől függetlenül kiviteli engedély szükséges. Azt is meg kell jegyezni azonban, hogy a kulturális javak behozataláról szóló új, (EU) 2019/880 rendelet által bevezetett besorolások – különös tekintettel a liturgikus ikonok besorolására – várhatóan rendezni fogják a kérdést (a liturgikus ikonok és a szobrok vallási műemlékek részét képezik).

besorolására – várhatóan rendezni fogják a kérdést (a liturgikus ikonok és a szobrok vallási műemlékek részét képezik).

A kulturális javak egy adott kategóriájának megfelelő tarifális besorolását illetően kétféle probléma merül fel.

Az első az Európai Unió Kombinált Nómenklatúrájának 97. árucsoportjába besorolt kulturális javakhoz kapcsolódik. Ez az árucsoport nagyon kevés alcsoportot foglal magában, és a kulturális javak számos különböző kategóriáját egyesíti ugyanazon vámtarifaszám alatt. Ez megnehezíti az egyes esetekben alkalmazandó vámtarifaszám meghatározását, és ezáltal annak a kategóriának a beazonosítását, amelybe a rendelet alkalmazásában a kulturális tárgyat be kell sorolni, és/vagy annak a tarifális besorolásnak a megállapítását, amely alapján azt vám elé kell állítani. A vámtarifa-nómenklatúráért nemzetközi szinten felelős Vámigazgatások Világszervezete (WCO) nemrégiben bejelentette a 97. árucsoporton belül több alcsoport létrehozására vonatkozó szándékát – ez remélhetőleg megoldja majd a problémát.

Egy másik probléma az uniós Kombinált Nómenklatúra alapját képező Harmonizált Áruleíró- és Kódrendszer (a továbbiakban: HR) időszakos, nemzetközi szintű módosításaiból ered. A rendelet 1993-as hatálybalépése óta a HR számos egymást követő módosításon esett át, ennek következtében pedig a rendelet I. mellékletében felsorolt bizonyos vámtarifaszámok időközben módosultak, és néha az adott mellékletben megadott kategórialeírás alapján nehéz megállapítani, melyik a megfelelő vámtarifaszám a kulturális javak adott kategóriája esetében.

Ami a kategóriák értelmezésére vonatkozó iránymutatások elkészítését illeti, még ha a tagállamok el is fogadnák ezeket az iránymutatásokat – ami nem mindig volt elmondható –, azok akkor sem lennének jogilag kötelező érvényűek, ezért nem tudnák garantálni az érdekelt felek számára a jogbiztonságot. Az uniós jog értelmezése az Európai Bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik, és a korábban említettek szerint a Bíróságnak még nem volt lehetősége e kérdések bármelyikében határozatot hozni. A kategóriák értelmezésével foglalkozó csoport által elvégzett jelentős mennyiségű munka a tagállamok szerint azonban ennek ellenére is hasznos lehet; a csoport elemzése és következtetései figyelembe vehetők például a rendelet és annak I. mellékletének jövőbeli felülvizsgálata során.

4.3. Korküszöbök

A rendelet által a kulturális javak bizonyos kategóriáira meghatározott **korküszöböket** a tagállamok többsége megfelelőnek tekinti.

Néhány tagállam azonban úgy véli, a korküszöbök túl magasak ahhoz, hogy a saját területükön belül „nemzeti kincsnek” nyilvánított tárgyak teljes körét lefedjék, és azoknak védelmet nyújtsanak. Egyes tagállamok ugyanakkor túl alacsonynak tartják a korküszöböket, főleg az értékre vonatkozó küszöbértékkel nem rendelkező kategóriák esetében (pl. archívumok; kéziratok), amelyeknél előfordulhat, hogy a vámhatóságnak és az illetékes hatóságoknak jelentős számú, sorozatgyártásban készült, kortárs tárgyat kell kezelniük, amelyek bár technikailag a rendelet hatálya alá tartoznak, és ezért engedélykötelesek, általában véve nem tekinthetők „*régészeti, őstörténeti, történeti, irodalmi, művészeti vagy tudományos jelentőséggel rendelkező*” tárgynak[17].

Mivel a rendeletben nem szerepel a kulturális javak fogalmának – például az 1970. évi UNESCO-egyezmény 1. cikkében szereplőhöz hasonló – meghatározása, bármely, a korra

[17] A kulturális javak az 1970. évi UNESCO-egyezmény 1. cikke szerinti meghatározása.

és/vagy értékre vonatkozó technikai kritériumoknak megfelelő tárgy a rendelet hatálya alá tartozik, és ezért kiviteli engedélyt kell kapnia ahhoz, hogy jogszerűen elhagyhassa az Unió területét, függetlenül attól, hogy van-e tényleges kulturális jelentősége.

4.4. Pénzben kifejezett értékhatár

Ami a rendelet I.B. mellékletében meghatározott kulturális javak **értékre vonatkozó küszöbértékeit** illeti, ezeket a pénzben kifejezett küszöbértékeket a tagállamok jelentős része meglehetősen magasnak tartja, míg a tagállamok elenyésző kisebbsége szerint tovább kell emelni őket.

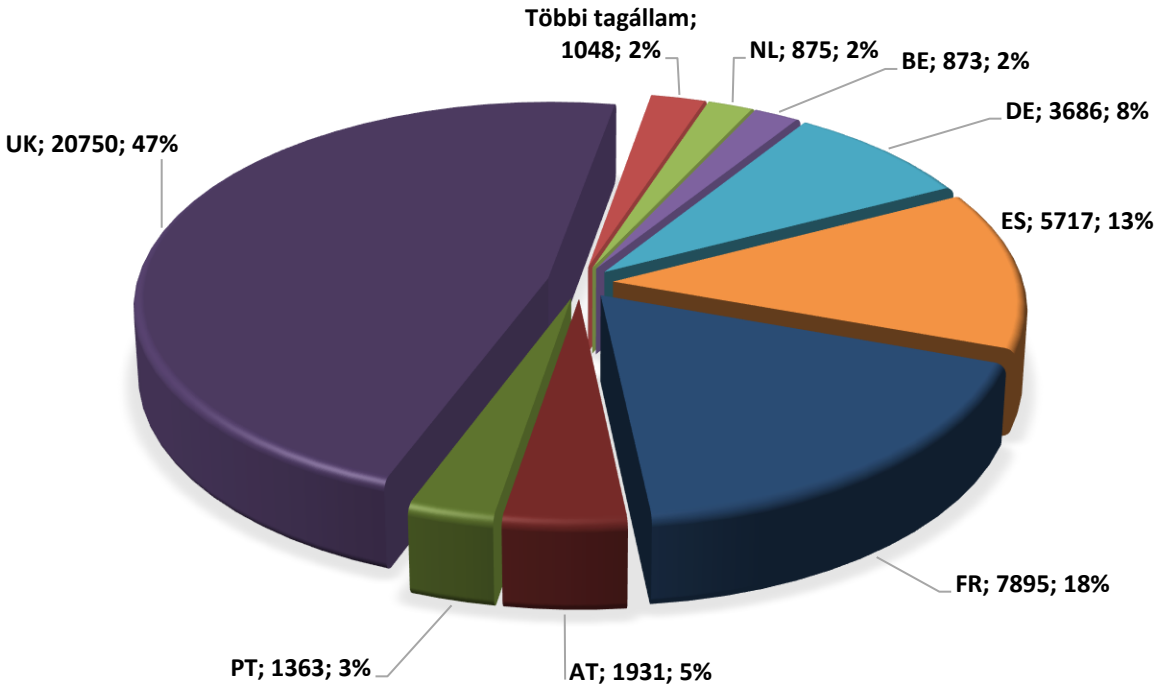
Egy – az I.B. mellékletben foglalt, az értékre vonatkozó küszöbértékek emelését támogató – tagállam rámutatott, hogy a minimumértékek az eredeti rendelet elfogadása óta nem kerültek felülvizsgálatra (a vízfestékkel, guasfestékkel és pasztellel készített képekre vonatkozó külön értékhatár 1996-os bevezetését leszámítva), és azoknak a 10. cikk (2) bekezdésének 2. albekezdése alapján az infláció figyelembevétele érdekében való felülvizsgálatát javasolta.

Más – a küszöbértékek csökkentését támogató – tagállamok az árfolyam-ingadozások figyelembevétele érdekében kiigazítási mechanizmus, a tagállamok művészeti piacain alkalmazott értékesítési árak közötti eltérések figyelembevétele érdekében pedig „országegyüttható” alkalmazását javasolták. Az egyik tagállam rámutatott, hogy számos kiállított, múzeumjaiban állandó gyűjtemények részét képező tárgy kizárólag az értékre vonatkozó magas küszöbérték miatt nem tartozna a rendelet hatálya alá – annak ellenére, hogy a kérdéses tárgyakat egyértelműen történelmi és kulturális jelentőségű nemzeti kincsnek nyilvánította.

4.5. A normál kiviteli engedélyek adatai

A tagállamok a 2018 és 2020 közötti időszakban 44 138 normál engedélyt állítottak ki (lásd még a melléklet 1. táblázatában szereplő éves adatokat).

Normál engedélyek tagállamonként 2018 és 2020 között

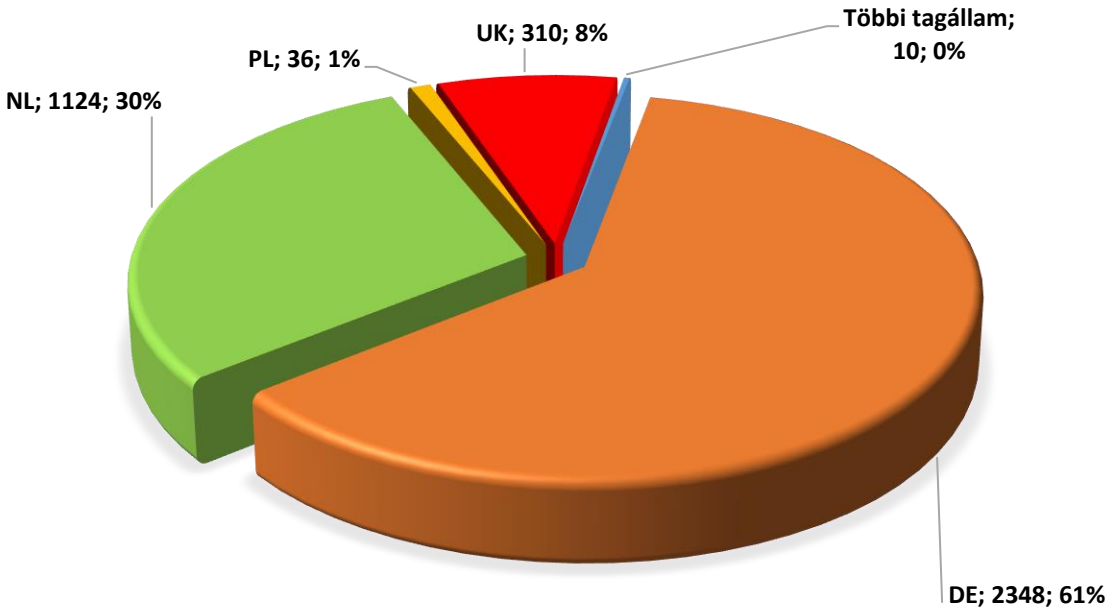
A fő kategóriák, amelyekre vonatkozóan a jelentéstételi időszakban engedélykérelmek érkeztek, csökkenő sorrendben a következők voltak: műtárgyak (festmények, mozaikok, vízfestékkel és guasfestékkel készített képek, metszetek, szobrok), régészeti tárgyak (elsősorban ideiglenes kivitel kiállítás céljából); ősnyomtatványok, kéziratok és térképek; numizmatikai jelentőségű tárgyak (pénzérmék), amelyeket a 15. kategóriába tartozó különféle régiségek, például ékszerek, hangszerek, bútorok, órák, fegyverek, játékok, szőnyegek stb. követtek (elsősorban végleges kivitel céljából). Számos tagállam jelentős visszaesésről számolt be bizonyos kategóriák (pl. festmények) kivitele terén a 2020-as év során; ezt a jelenséget a Covid19-világjárványnak tulajdonították. A tagállamok szerint azonban ugyanebben az időszakban a („szabad mozgásra vonatkozó”) nemzeti engedélyek számában jelentős növekedés volt megfigyelhető, ami arra utal, hogy az uniós piacon belül nőtt a kereslet.

4.6. Egyedi és általános nyílt engedélyek

Egyedi nyílt engedélyeket olyan konkrét kulturális javakra adhatnak ki, amelyek tekintetében **magánszemély általi rendszeres, ideiglenes kivitelre** kerül sor (a végrehajtási rendelet 10. cikke). A 2018 és 2020 közötti időszakban 3 828 egyedi nyílt engedélyt állítottak ki (lásd még a melléklet 2. táblázatában szereplő éves adatokat). A tagállamok mintegy fele számolt be arról, hogy jogszabályaik nem rendelkeznek ilyen engedélyek kiállításáról. Az egyedi nyílt engedélyt kiállító tagállamok elsősorban művészeti előadásokra kivitt hangszerekre vagy kiállításokra kivitt antik közlekedési eszközökre vonatkozóan teszik azt meg.

Két tagállamon kívül minden tagállam viszonylag kevés ilyen engedélyt adott ki.

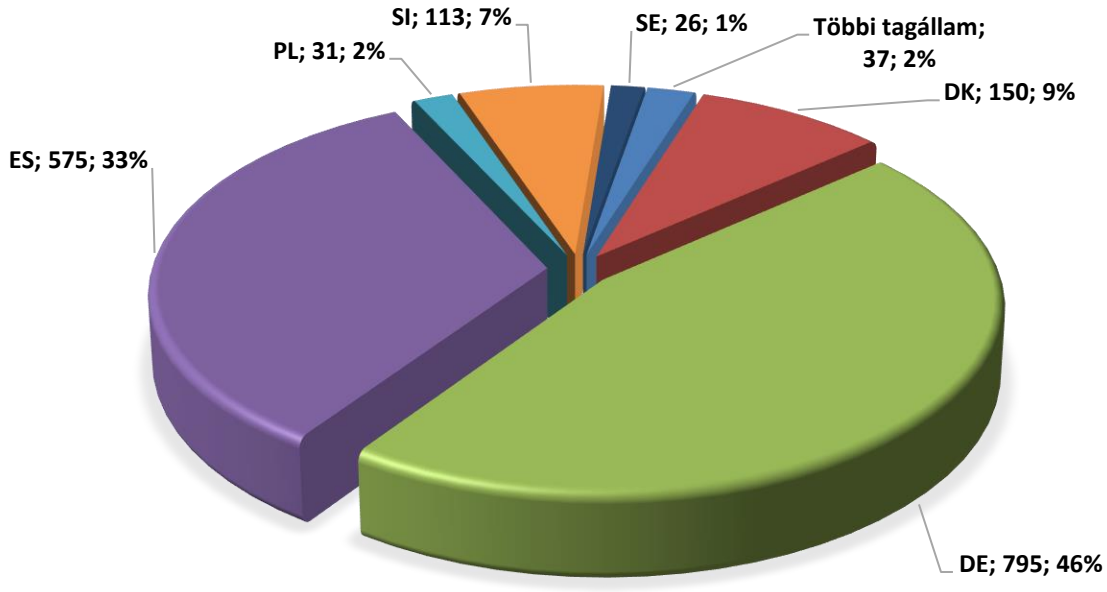
Érvényben lévő egyedi nyílt engedélyek tagállamonként 2018 és 2020 között

Az egyedi nyílt engedélyek végrehajtási rendelet által meghatározott maximális érvényességi ideje öt év. Az ilyen engedélyeket kiadó tagállamok többsége ezt az időkorlátot alkalmazza; vannak azonban bizonyos kivételek, amikor a maximális érvényességi idő vagy nincs meghatározva, vagy rövidebb (1–3 év). Az érvényességi időszak alatt megengedett az érintett tárgyak ismételt kivitele.

Az általános nyílt engedélyek (a végrehajtási rendelet 13. cikke) lehetővé teszik a kulturális javaknak a **múzeumok és hasonló intézmények** általi rendszeres, ideiglenes kivitelét. A 2018 és 2020 közötti időszakban 1 727 általános nyílt engedélyt állítottak ki (lásd még a melléklet 3. táblázatában szereplő éves adatokat). Az ilyen engedélyek maximális érvényességi ideje szintén öt év. Az ilyen engedélyeket kiállító tagállamok többsége rövidebb időkorlátot alkalmaz, amelynek időtartama általában a biztosítási fedezettől, illetve a kölcsönzési vagy kiállítási igényektől függ.

Érvényben lévő általános nyílt engedélyek tagállamonként 2018 és 2020 között

4.7. Mentesség a kiviteli engedély követelménye alól

A rendelet 2. cikkének (2) bekezdésén alapuló mentesség lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy ne követeljenek meg kiviteli engedélyt az 1. kategória első és második franciabekezdésében meghatározott kulturális javak kivitelére, ha azok régészeti vagy tudományos jelentősége korlátozott.

A korábbi jelentéstételi időszakokban csak egy tagállam számolt be arról, hogy élt ezzel a rendelkezéssel. A jelen jelentéstételi időszakban azonban két további tagállam is beszámolt arról, hogy mentesített korlátozott régészeti jelentőségű tárgyakat az engedélykötelezettség alól. Úgy tűnik, a „korlátozott jelentőség” meghatározására alkalmazott kritérium alapja a tárgy típusa, különös tekintettel arra, hogy a kérdéses tárgyat a múltban nagy számban gyártották-e, és példányai gyakorlatilag azonosak-e (pl. régi pénzérmék), vagy évek óta kiállított tárgyról van-e szó, mely ennek következtében már nem tekinthető „***közvetlenül** ásatásokból származó tárgynak*”.

4.8. Az engedélykérelem elutasításának okai

A korábbi jelentéstételi időszakokhoz hasonlóan a kiviteliengedély-kérelem elutasítása továbbra is rendkívül ritka. Az uniós művészeti piac kétharmadát képviselő, 14 elutasított engedélykérelemről beszámoló Egyesült Királyság kivételével a tagállamok többsége átlagosan évi egynél kevesebb kérelmet utasított el a jelentéstételi időszakban. Számos

tagállam arról számolt be, hogy egyetlen kérelmet sem utasított el a jelentéstételi időszak során, két tagállam pedig arról is beszámolt, hogy soha nem utasított el engedélykérelmet.

Ami a kérelmek elutasításának indokát illeti, a nemzeti kinccsé nyilvánított – és ezáltal kiviteli tilalom tárgyát képező – tárgyakon felül a leggyakoribb indokok a következők: a gazdasági szereplő nem a tagállam megfelelő, illetékes hatóságához nyújtotta be a kérelmet; a kérelmező megtagadta vagy más módon elmulasztotta a legális származásra vonatkozó kért információk benyújtását; a tárgy hamisítvány; a tárgy nem tartozik a rendelet hatálya alá; a kérelmező nem szerezte be a szabad mozgásra vonatkozó szükséges nemzeti engedélyt.

Az utolsó elutasítási indokot illetően bizonyos tagállamok jogszabályai előírják, hogy az uniós exportengedélyen felül az exportőrnek „szabad mozgásra vonatkozó" nemzeti engedélyt is be kell szereznie, mely engedélyezi a kulturális tárgynak az ország területéről való kilépését. Bizonyos tagállamok jogszabályai esetében, melyek előírják a „szabad mozgásra vonatkozó" nemzeti engedély beszerzését, az uniós exportengedélyt vagy a „szabad mozgásra vonatkozó" nemzeti engedély kibocsátásával egyidejűleg, vagy annak kibocsátásától számított meghatározott időn belül kell igényelni, azaz a nemzeti engedély megszerzése az uniós exportengedély kiadásának előfeltétele és alapja.

4.9. Az engedéllyel kapcsolatos kérdések

Fényképek. A fényképek szerepeltetése az engedélykérelemben nagyon fontos elem, mivel lehetővé teszi a vámhatóság számára, hogy a kiviteli engedély ellenőrzésekor azonosítsa a tárgyat. Végleges kivitelkor valamennyi tagállam megköveteli a fényképeket, különös hangsúlyt fektetve a gyűjtemények egyetlen engedély hatálya alatt való kivitelére. Egyes tagállamok tettek néhány kivételt az alacsony értékű/kis jelentőségű tárgyak ideiglenes kivitele esetén (pl. a külön azonosító jelöléssel nem rendelkező könyvek vagy tárgyak gyűjteményei esetében).

A 3. számú lap visszaküldése. A végrehajtási rendelet 5. cikke előírja, hogy a kiviteli engedély nyomtatványának 3. számú lapját[18] a vámhivatalnak vissza kell küldenie az illetékes kiállító hatóság részére annak megerősítésére, hogy a kivitel valóban megtörtént, és az engedélyt felhasználták. A tagállamok azonban arról számolnak be, hogy erre nem minden esetben kerül sor.

Kizárólag két, a kiviteli engedélyek elektronikus rendszerét kifejlesztő és alkalmazó tagállam tudja ellenőrizni, hogy valamennyi engedélyt felhasználtak-e, mivel az ő rendszerük kapcsolatban áll a vámhatósággal. Az ellenőrzés azonban még ezekben az esetekben is nehéz, ha a kulturális javak egy másik tagállam területén keresztül hagyják el az Uniót. A tagállamok általában véve e probléma ideális megoldásának tekintik a vámügyi informatikai rendszerekkel összekapcsolt, központosított elektronikus engedélyezési rendszer – például a jelenleg a behozatali rendelet céljából jelenleg fejlesztés alatt álló rendszer – használatát.

4.10. Az engedélyek törlése vagy visszavonása

Körülbelül a tagállamok fele rendelkezik olyan jogszabályokkal, amelyek előírják a már kiadott engedélyek visszavonását vagy törlését, akár a kulturális javakkal kapcsolatos külön rendelkezések útján, akár az általános közigazgatási jog alapján, amely az igazgatási intézkedés visszavonására szólít fel, ha az megtévesztő vagy hamis információkon alapul. A

[18] Az űrlap a következő három lapból áll: az 1. számú lap képezi az engedélykérelmet, a 2. számú lap az engedély jogosultjáé, a 3. számú lapot pedig vissza kell küldeni a kiállító hatóságnak, miután a kulturális javak elhagyták az Uniót.

jelentéstételi időszakban csak egy tagállam vont vissza engedélyt (egyet). Egy másik tagállam arról számolt be, hogy visszavont 13 „szabad mozgásra vonatkozó” nemzeti engedélyt, mely az adott tagállamban az uniós kiviteli engedély megadásának előfeltételét képezi.

4.11. Az elektronikus rendszerek/adatbázisok alkalmazása

A fentiekben kifejtettek szerint (*lásd* a 3.1. szakaszt) a bizottsági szolgálatok az (EU) 2019/880 rendelet szerinti alakiságok teljesítését és az igazgatási együttműködést szolgáló központosított elektronikus rendszer, a kulturális javak behozatalára vonatkozó úgynevezett „ICG-rendszer” kifejlesztésén dolgoznak. Mivel ez a rendszer várhatóan elősegíti majd az ellenőrzéseket, és hozzájárul a harmadik országokból származó kulturális javak illegális kereskedelme elleni küzdelemhez, helyénvalónak tekinthető ugyanezt az erőfeszítést megtenni és ugyanolyan védelmet biztosítani az uniós eredetű kulturális javak esetében is. A bizottsági szolgálatok ezért úgy tervezzék meg az ICG-rendszert, hogy az a jövőben – a megfelelő kiigazításokkal – az uniós exportengedélyezési rendszer alkalmazásában is használható legyen.

Egyre több tagállam digitalizálta már vagy digitalizálja jelenleg az exportengedélyezési rendszerét. Bizonyos tagállamokban a kérelmet elektronikus úton lehet kitölteni és benyújtani (pl. egy aktív PDF fájl online kitöltésével), azonban a kiviteli engedély aláírása és kiállítása még mindig nyomtatott formában történik. Ennek oka az, hogy a végrehajtási jogi aktus rendelkezései előírják a papíralapú engedély használatát.

Ebben az összefüggésben azt is meg kell jegyezni, hogy a nemzeti jogszabályok számos tagállamban rendelkeznek az állampolgároknak a kérelmek állami hatóságokhoz digitális formátumban, online történő benyújtásához való jogáról. Ez valamennyi kérelemtípusra érvényes – nem csak a kulturális javak kivitelével kapcsolatosakra –, és kötelezi a közigazgatási szerveket arra, hogy kifejlesszék a megfelelő informatikai platformokat és rendszereket az eljárásaik digitalizálásához és a kérelmező állampolgárok által benyújtott elektronikus kérelmek befogadásához. Következésképpen számos tagállam már kifejlesztett olyan nemzeti elektronikus rendszert, amely kezelni tudja mind az uniós exportengedélyeket, mind a „szabad mozgásra vonatkozó” nemzeti engedélyeket, azaz a kulturális javak Unión belüli mozgását lehetővé tevő engedélyeket.

A digitális uniós kiviteliengedély-rendszer bevezetése számos egyértelmű előnnyel járna. Ezek többek között: a vámhatóság és az illetékes kulturális hatóságok közötti jobb együttműködés és kommunikáció nemzeti és uniós szinten is; az engedélyek felhasználásának jobb figyelemmel kísérése, különösen abban az esetben, ha a kilépési vámhivatal az engedélyt kiállító tagállamtól eltérő tagállamban található; kapcsolódás a vámügyi informatikai rendszerekhez az európai uniós egyablakos vámügyintézési környezeten keresztül; a kereskedelmi eljárások egyszerűsítése az exportőrök számára; a rendelet egységesebb végrehajtása; az alakiságok papírmentes környezetben való gyorsabb teljesítése és a hamisítás hatékony megelőzése – hogy csak néhányat említsünk. A tagállamok nagy többsége ezért határozottan támogatja a digitalizációt. Két tagállam azonban aggodalmát fejezte ki a jelenleg behozatali célra fejlesztett rendszerrel megegyező típusú központosított elektronikus rendszer használatát illetően.

Konkrétabban a kérdéses tagállamok felhívták a figyelmet arra, hogy az általuk jelenleg használt nemzeti rendszerek vagy adatbázisok a saját jellemzőikhez vannak igazítva, különös tekintettel arra, ha a jogszabályaik az uniós exportengedélyen felül beszerzendő nemzeti engedélyekről rendelkeznek, vagy ha a nemzeti engedély az uniós engedély kibocsátásának előfeltétele. Ezenfelül a végrehajtott beruházások fényében kontraproduktívnak tűnhet a

nemzeti rendszerük teljes körű megszüntetése és egy központosított uniós rendszerrel való felváltása.

Ezért a bizottsági szolgálatok megvalósíthatósági tanulmányt kezdeményeztek, amely elemzi és megvizsgálja – más digitalizációs szempontok mellett – az ICG-rendszer exportcélú „hibrid" kibővítésének lehetőségét, melynek keretében a digitalizáció előnyeit biztosító funkciók központosítottá válnának, míg más, nemzeti szinten jobban kezelhető elemek a nemzeti rendszereken belül maradnának (az összekapcsolás lehetőségével).

A kiviteli engedélyek rendszerének digitalizációjához szükséges a rendelet végrehajtási rendelkezéseinek (1081/2012/EU rendelet) módosítása. Ugyanennek az eszköznek a kiviteli és a behozatali engedélyek közötti kapcsolatot is meg kell határoznia a jogbiztonság biztosítása és a párhuzamos dokumentációs követelmények elkerülése érdekében[19].

4.12. Anyagi és emberi erőforrások

A rendelet végrehajtásához szükséges emberi és anyagi erőforrásigények a legtöbb tagállamban változatlanok maradtak a jelentéstételi időszakban. Három tagállamban a növekvő szakpolitikai és közigazgatási szükségletekre adott válaszként megnőtt az emberi erőforrások mennyisége, két másik tagállamban pedig szintén nőttek a szükségletek, de a szükséges erőforrások felvétele még nem történt meg (e tagállamok egyike a Covid19-világjárványt nevezte meg a további munkaerő felvétele terén felmerülő késedelem okaként). Három tagállam arról számolt be, hogy szükségleteik a kiviteli engedélyek alacsonyabb száma miatt csökkentek (az alacsonyabb számok okaként szintén a Covid19-világjárványt jelölték meg).

5. KÖVETKEZTETÉSEK ÉS NYITOTT KÉRDÉSEK

A tagállamoktól a 2018 és 2020 közötti jelentéstételi időszakra kapott visszajelzések alapján úgy tűnik, hogy a rendelet jól teljesít a célkitűzéseinek megvalósítása terén, és a tagállamok a kulturális javak illegális kereskedelme elleni küzdelem fontos jogi eszközének tekintik azt.

A korábbi jelentésekhez hasonlóan a rendelet Unión belüli alkalmazásáért felelős hatóságok közötti igazgatási együttműködés és kommunikáció került beazonosításra az egyik főbb lehetséges területként, ahol a végrehajtást javítani lehet.

A rendelet bizonyos rendelkezéseinek értelmezésében mutatkozó, és különösen a kulturális javak kategóriáinak hatályát, valamint a kiviteli engedély kiadására hatáskörrel rendelkező tagállam meghatározására szolgáló „*ténylegesen megtalálható*" kulcsfontosságú fogalmat illető különbségek szintén a rendelet egységes alkalmazásának lehetséges akadályának tekinthetők.

Számos tagállam arra is rámutatott, hogy az értékre vonatkozó küszöbértékek nem igazodnak kellőképpen a helyi árakhoz és piacokhoz, és mivel túl magasak, számos olyan kulturális tárgyat kizárnak a rendelet hatálya és az általa biztosított védelem alól, amelyet a tagállamok saját jogszabályai nemzeti kincsnek nyilvánítottak.

Végül a tagállamok megerősítették a nyomtatott engedélyek rendszerétől az elektronikus, papírmentes rendszer felé való elmozdulásra irányuló szándékukat. Úgy ítélik meg, hogy a kiviteli engedélyek digitalizációja megkönnyíti majd a behozatali alakiságok gazdasági

[19] Két tagállamban a nemzeti behozatali engedélyek vagy igazolások a kérelmezéskor kiadhatók (ideiglenes behozatal esetén), ezért a kulturális javak importőrei mentesülhetnek az uniós exportengedély megszerzésének és a vámhivatalnál való bemutatásának kötelezettsége alól, amikor a kérdéses javak a származási harmadik országba kerülnek visszaszállításra.

szereplők általi teljesítését; felgyorsítja a kérelmek elbírálását; javítja az eredet illetékes hatóságok általi ellenőrzését; valamint javítja a vámellenőrzések hatékonyságát és eredményességét.

6. MELLÉKLETEK

1. táblázat: A tagállamok által kiállított normál engedélyek

Tagállam	Év			2018–2020	Részarány %-ban
	2018	2019	2020		
BE	340	352	181	873	1,98 %
BG	0	1	0	1	0,00 %
CZ	12	96	2	110	0,25 %
DK	59	61	24	144	0,33 %
DE	1 368	1 387	931	3 686	8,35 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	16	17	11	44	0,10 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	1 694	1 838	2 185	5 717	12,95 %
FR	3 064	2 990	1 841	7 895	17,89 %
HR	19	9	14	42	0,10 %
IT (1)	67	99	87	253	0,57 %
CY	2	5	2	9	0,02 %
LV	0	1	0	1	0,00 %
LT (2)					0,00 %
LU	6	3	1	10	0,02 %
HU	4	9	1	14	0,03 %
MT	0	19	7	26	0,06 %
NL	368	289	218	875	1,98 %
AT	858	702	371	1 931	4,37 %
PL	58	9	2	69	0,16 %
PT	385	396	582	1 363	3,09 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	16	16	20	52	0,12 %
SK	11	12	5	28	0,06 %
FI	7	1	0	8	0,02 %
SE	134	70	33	237	0,54 %
UK	8 351	8 177	4 222	20 750	47,01 %
Összesen	**16 839**	**16 559**	**10 740**	44 138	100,00 %

(1)

2018	2019	2020
Állandó kiviteli engedély: 64 Ideiglenes kiviteli engedély: 3	Állandó kiviteli engedély: 94 Ideiglenes kiviteli engedély: 5	Állandó kiviteli engedély: 85 Ideiglenes kiviteli engedély: 2

(2) Nem állnak rendelkezésre statisztikai adatok

2. táblázat: Érvényben lévő egyedi nyílt engedélyek

Tagállam	Év			2018–2020	Részarány %-ban
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	555	965	828	2 348	61,34 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	0	0	0	0	0,00 %
FR	4	1	2	7	0,18 %
HR	0	0	1	1	0,03 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)				0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	0	0	0	0	0,00 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	336	394	394	1 124	29,36 %
AT	0	0	1	1	0,03 %
PL	6	15	15	36	0,94 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	0	1	1	0,03 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	–	–	–	0	0,00 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
UK	146	142	22	310	8,10 %
Összesen	1 047	1 517	1 264	3 828	100,00 %

(1) Nem állnak rendelkezésre statisztikai adatok

3. táblázat: Érvényben lévő általános nyílt engedélyek

Tagállam	Év			2018–2020	Részarány %-ban
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	4	1	0	5	0,29 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	50	50	50	150	8,69 %
DE	228	286	281	795	46,03 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	2	10	2	14	0,81 %
ES	233	252	90	575	33,29 %
FR	**0**	0	0	0	0,00 %
HR	3	0	0	3	0,17 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)	0	0	0	0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	14	1	0	15	0,87 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	0	0	0	0	0,00 %
AT	0	0	0	0	0,00 %
PL	12	11	8	31	1,80 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	38	38	37	113	6,54 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	9	9	8	26	1,51 %
UK	0	0	0	0	0,00 %
Összesen	**593**	**658**	**476**	**1 727**	**100,00 %**

(1) Nem állnak rendelkezésre statisztikai adatok

4. táblázat: Elutasított, normál engedély iránti kérelmek

Tagállam	Év			2018–2020	Részarány %-ban
	2018	2019	2020		
BE	0	2	0	2	0,46 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	2	1	0	3	0,69 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	0	0	0	0	0,00 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	82	72	116	270	61,93 %
FR	**0**	0	0	0	0,00 %
HR	0	0	0	0	0,00 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)				0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	50	41	42	133	30,50 %
MT	2	0	2	4	0,92 %
NL	0	0	1	1	0,23 %
AT	1	1	3	5	1,15 %
PL	**0**	**0**	**0**	0	0,00 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	1	1	2	0,46 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
UK	7	7	2	16	3,67 %
Összesen	**144**	**125**	**167**	436	100,00 %

(1) Nem állnak rendelkezésre statisztikai adatok

5. táblázat: Jogsértési/kötelezettségszegési ügyek

Év	Lefoglalásokat alkalmazó tagállamok száma	Jogsértési ügyek teljes száma
2018 (1)	12	117
2019 (2)	12	84
2020 (2)	8	52
Összesen		**253**

(1) 1 tagállam nem szolgáltatott adatokat
(2) 2 tagállam nem szolgáltatott adatokat